

Selvmord

Jeg sidder på mit værelse. Trygt og rart. Regnen trommer på ruden, og for hvert minut der går, bliver slikskålen mere og mere tom. Ud igennem computerens højtalere, drøner der musik. Alt er godt, smilet på mine læber er stort og jeg er glad. Et andet sted i verden, et andet sted i landet, et andet sted i byen, måske endda et andet sted på vejen, sidder et andet menneske. Med tårer trillende ned ad kinderne, kniven skærende let hen over undersiden af håndleddet og blikket flakkende fra håndleddet og over mod panodilerne på skrivebordet, og tilbage igen. Hun har det forfærdeligt, ingenting går som det skal, alt er noget møg og hun vil egentlig allerhelst væk fra det hele. Væk fra alle problemerne, alle de onde blikke, alt det kaos der er i livet. Hun ønsker mest af alt, at falde i søvn, og aldrig vågne op igen. Hun er på kanten til at prøve at begå selvmord.

Men hvorfor overvejer hun at begå selvmord? Selvmord er jo en permanent løsning, på et midlertidigt problem. Ingen mennesker går igennem livet problemfrit, og ingen mennesker går igennem livet uden at have haft selvmord i tankerne. Når problemerne har vokset sig større og større omkring hovedet og man slet ikke har kontrol over noget længere. Hvert år bliver der begået 20 millioner selvmordsforsøg, på verdens plan. Dog er det kun halvdelen der lykkes. Men alligevel er 10 millioner nok til at der

dør lige mange via selvmord, som i trafikulykker. Det synes jeg er utrolig skræmmende. Er der virkelig så mange mennesker i verden der har det dårligt? Samfundet i de enkle lande burde kunne gøre noget. Ligesom man prøver at mindske trafikuheld, ved at lave sikrere veje. Kan man så ikke også gøre et eller andet for at folk der har problemer, vælger selvmord fra, og i stedet lever livet videre og tager konsekvenserne som de er. Men hvad kan man gøre? Og hvor dårligt skal man have det før at man begår selvmord?

Jeg forestiller mig en pige. Hun er 15 år gammel, har skiftet skole 2 gange, uden nytte. Hun er meget speciel og indelukket, og har på ingen måde lyst til at blande sig i andre folks liv. Hun går i en helt almindelig folkeskole, i 9. Klasse og vil bare have det overstået. Hun har aldrig haft en kæreste og ingen drenge synes, på nogen måde at hun er interessant. Hun har ikke haft en tæt veninde siden 5. Klasse. Hun er den ældste af sine 4 søskende, så hun bliver tit overset, af hendes forældre. Den eneste person, hun føler sig tryk ved, er hendes bedstemor. Hendes bedstemor bor langt væk, så hun ser hende ikke så tit. Hver eftermiddag går hun hjem fra skole, mod den kolde modvind og tårer trillende ned af kinderne. Hver gang hun går der, har hun ikke lyst til at leve mere. Så vil hun bare væk fra det hele. Hun går hjem, traskende hen over det grå fortov. Regnen trykker mod hendes kinder og vinden rykker i de buttede kinder. Hun smider tasken da hun kommer ind i gangen og skynder sig op på værelset. Hun

smider sig i sengen, med hovedet begravet ned i puden og bryder sammen i gråd. Gråden falder stille hen. Til sidst ligger hun bare med lukkede øjne og tænker. Så rejser hun sig op og går ud på badeværelset og finder det store glas med panodiler og går tilbage til værelset. Hvor mange mon der skal til. 10 eller 20? Hun tager 30 piller ud, og en efter en sluger hun dem langsomt, imens hun kigger ud af vinduet. Hun bliver mere og mere sløj, og det begynder at sløre for hendes øjne. Hun falder om og ned på gulvet, hun ligger et kort sekund og kigger langs gulvtæppet, indtil hendes øjne langsomt lukker i.

Men har hun er god nok grund til at begå selvmord? Hun er jo bare ensom. Der findes jo masser af løsninger på ensomhed. Hun kunne jo få et kæledyr, så havde hun altid noget at komme hjem til og noget snakke med, som aldrig svarede hende igen eller sendte onde blikke. Giver hun ikke bare op for hurtigt? Uden at kæmpe og overhovedet at forsøge at løse problemet. Det er jo overhovedet ikke i orden overfor hendes familie, at hun bare giver op. De elsker hende jo, lige meget hvad. Ved at begå selvmord efterlader man et enormt tab i de efterladtes hjerter, de føler skyldfølelse over at de ikke har opfanget hendes signaler. De er også kede af det, fordi de ikke har hjulpet hende inden hun kom ud på det forkerte spor. De har måske ikke altid lyttet til hende, når hun havde noget vigtigt at fortælle. Og nu sidder de tilbage, et savn så stort som Obamas magt og stiller sig selv det spørgsmål "Hvorfor hende?".

Hvad kunne f.eks. hendes mor have gjort for at have hjulpet hende, inden de gik galt? Hvis hendes mor havde været lidt mere opmærksom på hendes liv og den måde hun agerede på, var dette selvmordsforsøg nok ikke fundet sted.

Hendes mor kommer hjem fra arbejde, og går op på pigens værelse for at sige hej til hende. Hun finder hende liggende på gulvet og ringer straks 112. Hun kommer på hospitalet til udpumpning, og overlever mirakuløst. Men sådan er det ikke i alle tilfælde. Kun hver anden gang, bliver det opdaget i tide. Det er så skræmmende at tænke på. Hvis bare man dog kunne gøre noget for at stoppe de mange selvmordsforsøg.

Ligegyldigt hvad, synes jeg det er en enormt egoistisk handling at begå selvmord. De tænker overhovedet ikke på de efterladte og på at der faktisk er nogle der elsker dem og ikke ønsker at de skal dø. Dem der prøver at begå selvmord, har alt for meget ondt af sig selv. De kan ikke indse at der mange andre muligheder at løse problemerne på, end at tage sig eget liv. Som sagt: Selvmord er en permanent løsning, på et midlertidigt problem. Der er ingen fortrydelsesret. Man kommer aldrig tilbage.